

Asta Olivia Nordenhof

Bani de aruncat

Traducere din limba daneză
de Simina Răchițeanu

POLIROM
2025

CUPRINS

Chipul din vis.....	5
Kurt.....	11
Maggie se trezește.....	29
Întâmplări din tinerețea lui Maggie.....	45
Scandinavian Star	73
O ditamai monstruozitatea de un alb strălucitor.....	97
Câteva cuvinte grele	113
La Café Blomsten.....	139
Viața lui Kurt trecută în revistă.....	161
Un apel din Copenhaga.....	189
Scandinavian Star	193

E aproape vară. Sunt multe muște și albine ce roiesc în jurul prunelor strivite pe gazon. Un cuib de rândunici a fost spulberat de furtună cu câteva săptămâni în urmă. Kurt a fost amărât și dărâmat vreme de mai multe zile, visase puii de rândunică și nu reușea să înțeleagă cum s-a putut întâmpla așa ceva.

Maggie își toarnă încă o ceașcă de cafea. O deranjează că Sofie pur și simplu n-are de gând să-i spună ce vrea să mănânce de ziua ei de naștere. Nu știu, fă-mi o surpriză, îi spusese ea, iar Maggie a devenit agitată. Acum câțiva ani, Maggie a sunat acasă dintr-o cabină telefonică, plină de entuziasm, ca să întrebe dacă Sofie văzuse rochia frumoasă din vitrina magazinului La Vita. Sofie o văzuse și i se păruse și ei frumoasă, așa că Maggie a intrat în magazin și a cumpărat-o. E pentru fiica mea, i-a spus vânzătoarei ce afișa un dezinteres politicos, fiicei mele îi place galbenul. S-a simțit, în mod foarte specific, ca un castravete plutitor când cu plasa în mână, și-a continuat drumul

prin oraș și până la stația de autobuz. Ajunsă acasă, s-a dovedit că nu aceea fusese rochia care-i plăcuse lui Sofie, ci o alta galbenă. Corpul meu o să arate complet aiurea în asta, a spus ea cu lacrimi în ochi, o să arăt de parcă am luat un sac pe mine. Maggie a încercat să-și controleze respirația, ca să nu înceapă și ea să plângă.

E o amintire neplăcută, o alungă și-n loc pune un reproș pe care și-l face – uitase și azi să ude plantele – și se duce afară. Singurul ei strat de flori e complet pârlit. Când și-a dat seama că ar trebui să le pună mai multă apă în timpul valului de caniculă, era deja prea târziu. Nu-și amintește numele lucrurilor pe care le-a plantat acolo. Dar în fiecare primăvară răsare ceva, iar asta o face fericită.

Taie câteva flori arse de soare. E nevoită să se ghemuiască. Nu îndrăznește să se aplece atunci când Kurt ar putea fi prin preajmă. În primii ani de locuit împreună, el venea mereu în fugă când o vedea aplecându-se, se izbea cu bazinul de fundul ei, scoțând un sunet ciudat. Ei nu i-a plăcut chestia asta încă de la început, dar nu a spus nimic, dincolo de ce se înțelege atunci când stai țeapănă și nu scoți niciun sunet. La început, i-a fost teamă să nu-l rănească, pe urmă i-a fost doar teamă, însă, în timp, anxietatea a devenit o rutină intermitentă.

Kurt și Maggie s-au întâlnit într-un bar. Maggie hotărâse că voia să devină cântăreață. Lecțiile de chitară fuseseră epuizante, pentru ea era mult prea rigid să învețe să mânuiască un instrument, era ceva amețitor în faptul că trebuia să ții degetele *exact* așa, fără să poți improviza. Din același motiv fusese concediată și de la magazinul alimentară. Cu banii nu poți să improvizezi, ori ea dacă nu poate să improvizeze, nu are nicio șansă. Cum ar fi trebuit să știe cât face cincizeci de coroane minus treizeci și trei de coroane și cincizeci de øre¹, e ceva de neînțeles.

Dar în cazul cântatului la chitară a trecut peste rușine și a alocat timpul necesar pentru repetiții, iar și iar, fără să înțeleagă cu adevărat ce trebuia să facă. Chiar dacă profesoara o fi crezut că e proastă, ea își

1. Unitate monetară, echivalentul a o suta parte dintr-o coroană daneză (n.t.).

promisese să nu renunțe. Iar acum considera că învățase suficient și de cântat cu vocea putea să cânte – spre deosebire de instrumentul greoi – cu ușurința cu care ar fi alergat pe malul mării. L-a convins pe proprietarul barului local să o lase să cânte câteva seri la rând, iar după una dintre aceste reprezentații, Kurt s-a apropiat de ea, i-a pus o mână caldă pe umăr și i-a mulțumit pentru interpretare. Ea a simțit-o pe loc. E ceva greu de explicat. Pe chipul lui, care era deosebit de frumos, ea și-a văzut propriul copil.

El urma să meargă cu alții într-un alt bar, pe ea nu a invitat-o, dar, cu o privire lungă, i-a dat de înțeles că și-ar dori să îl urmeze. Ea a rămas la coada grupului, stând de vorbă cu un bărbat plicticos care a emis un șir lung de avertismente, respectivul simțea că plutește ceva în aer, însă Maggie ar trebui să știe că prietenul lui avea o căsnicie fericită și că, de fapt, n-ar fi putut trăi fără soția lui, chiar dacă se lăsa convins de asta la ore târzii. Maggie a spus câteva cuvinte batjocoritoare despre căsătorie, însă nu prea multe, pentru că era beată și, mai ales, foarte preocupată să încerce să audă ce spunea *el* ceva mai în față.

Mai fusese îndrăgostită o dată. Dar pe vremea aceea avea șaisprezece ani. Nu crezuse că mai poate să se

îndrăgostească. Sau poate că, între timp, uitase că dragostea mai există.

Au găsit un bar în Christianshavn, aproape de casa lui Kurt. Ea s-a strecurat tot mai aproape de el pe bancă, devenise responsabilitatea ei, din moment ce el a preferat să se convingă că măcar nu făcuse el primul pas. În schimb, a tot făcut cinste cu bere, totul se învârtea în jurul amândurora când la un moment dat Kurt s-a ridicat ca să-i demonstreze că într-adevăr a lucrat în Argentina pe o navă, și că putea să danseze tango. Au răsturnat o masă în timpul dansului și au fost dați afară.

Pe dig era liniște, aerul era molatic. Afară era cu totul altceva, nu puteau pur și simplu să-și continue dansul din bar, era o seriozitate matinală în locul acela. Pentru o vreme, au stat pe o bancă, uitându-se în depărtare. Ce părere ai despre mișcarea okupa¹? a întrebat-o Kurt, iar Maggie, care nu avea cum să ghicească părerea lui Kurt, a răspuns că nu știe. Pe

1. Mișcarea okupa (*slumstormerne*) desemnează grupurile de tineri danezi care, în anii 1960-1970, ocupau ilegal clădiri goale în semn de protest față de lipsa locuințelor și de structurile autoritare ale societății (n.t.).

urmă, n-a mai avut răbdare să aștepte și s-a urcat în poala lui.

Dimineața următoare avea dureri de la sexul făcut pe bancă, se alesese cu răni la genunchi, și a decis că el o va contacta înainte ca rănilor să se vindece. *Așa trebuia să se întâmple.*

Au trecut câteva zile, apoi a sosit prima scrisoare. O carte poștală băgată într-un plic:

Ești nemaipomenită. Pot să te mai văd? Kurt

Ziua următoare, înainte ca Maggie să răspundă la prima scrisoare, sosise deja a doua:

Trebuie să-ți spun că am soție și copil. Dar știi asta. Kurt

Pentru Maggie, soția și copilul erau niște noțiuni abstracte. Un inconvenient minor ce trebuia depășit. Nici nu se făcea bine după-amiază și spre exasperarea lui Kurt, făcea ea ce făcea și se așeza pe banca din fața casei lui. Dacă s-ar fi urcat pe bancă, ar fi putut să se uite în sufrageria familiei, dar a promis să se abțină măcar de la asta. Într-un final, după cină, se aprindea lumina pe hol, era el, coborând